

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **R. B. S.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 września 2018 r.,
zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III KO 30/18

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 listopada 2015 r., II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 10 kwietnia 2015 r., II K [...],

wobec oczywistej bezzasadności tego wniosku,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2018 r. (sygn. akt III KO 30/18) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 listopada 2015 r. (sygn. akt II AKa [...]) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2015 r. (sygn. akt II K [...]) w sprawie skazanego R. B. S., wobec oczywistej bezzasadności tego wniosku.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył R. S. (osobiście, bez udziału obrońcy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie okazało się zasadne.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem enumeratywnie wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości zmiany prawomocnego wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek zainteresowanego powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Weryfikacji podlega natomiast to, czy zostały spełnione szczególne przesłanki uzasadniające wznowienie postępowania, a więc w szczególności, czy ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), czy ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), czy przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo czy potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Analiza wniosku skazanego jednoznacznie wskazuje, że zarzuty, jakie ten stawia wyrokowi Sądu II instancji w swojej sprawie dotyczą tylko i wyłącznie postępowania dowodowego – a zwłaszcza oceny depozycji A. C., które zdaniem skarżącego powinny wpłynąć na ponowne rozpoznanie jego sprawy. Nawet próba odczytania zażalenia w optyce art. 118 k.p.k. nie pozwala na przyjęcie, że zawiera

ono np. wskazanie na nowe dowody nieznane sądom w trakcie poprzedniego postępowania. Koncentruje się ono co do zasady na braku przeprowadzenia określonych czynności procesowych lub ogólnego braku dowodów, które zdaniem skarżącego przemawiałyby na jego niekorzyść.

Słusznie zatem Sąd Najwyższy poddając analizie przedmiotowy wniosek doszedł do przekonania, że należy odmówić jego przyjęcia z uwagi na oczywistą bezzasadność. Wskazano bowiem (s. 3 uzasadnienia postanowienia), że depozycje świadka były poddane już wszechstronnej ocenie sądów obu instancji. Sprawa była także przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w sprawie kasacyjnej. Pozostaje jedynie odesłać w tym zakresie do tych części uzasadnień wyroków sądów obu instancji, które wskazuje Sąd Najwyższy w postanowieniu stanowiącym przedmiot niniejszego zażalenia.

Lektura treści zażalenia nie pozwala odnaleźć w nim argumentów świadczących o błędnym rozstrzygnięciu Sądu Najwyższego. Skazany ponownie eksponuje w nim (podobnie jak w pierwotnym wniosku) rzekome mankamenty postępowania dowodowego i oceny dowodów.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.